

Sygn. akt I CSK 1761/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa T. C.
przeciwko I. J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 12 sierpnia 2021 r., sygn. akt I ACa 689/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi

kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do oceny istnienia lub nieistnienia tych przesłanek ogranicza się badanie skargi kasacyjnej na posiedzeniu Sądu Najwyższego w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Takie ograniczenie ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek zaskarżenia wykorzystywany przez strony do kontroli wydanego przez sąd orzeczenia przez sąd kolejnej, wyższej instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 12 sierpnia 2021 r. powód T. C. wniosek o jej przyjęcie o rozpoznania oparł na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob.

postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.). Tych elementów nie wykazała strona skarżąca. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w powiązaniu z zarzutami wypełniającymi podstawy skargi kasacyjnej (zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c.) sprowadza się w istocie do niedopuszczalnej ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki skarżącego z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd drugiej instancji, o czym przekonuje powołanie się przez skarżącego na własną wersję ustaleń faktycznych wynikającego z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie, „że I. J. dopuściła się na szkodę T. C. co najmniej występku pomocnictwa J. J. w przywłaszczeniu pieniędzy w kwocie 162 685,66 zł, względnie oszustwa przez wprowadzenie w błąd T. C. co do zamiaru wywiązania się I. J. z umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 10 września 1997 r. udokumentowanego aktem notarialnym Rep. A Nr [...] przez zapłatę sprzedawcy całej ceny sprzedaży”. Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący wiąże wprawdzie także z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej, ale podstawą twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z tej perspektywy jest stan faktyczny, który jego zdaniem powinien być w sprawie ustalony, a nie stan faktyczny, który stanowił podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Tymczasem zasadność zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego wypełniających podstawę skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy ocenia w postępowaniu kasacyjnym nie na podstawie stanu faktycznego, który zdaniem skarżącego powinien być ustalony w sprawie, lecz na podstawie ustaleń Sądu drugiej instancji, którym Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną jest związany (zob. art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Dodać należy, iż oczywistą zasadność skargi powinien wykazywać wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czego nie spełnia uzasadnienie wniosku zawarte we wniesionej skardze kasacyjnej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]